

Een 
Leven
na Jou
ROMAN

Jou
Moyes 

Het vervolg op de bestseller *Voor jou*

Jojo Moyes

Een leven na jou

De Fontein

1

De grote man aan de andere kant van de bar transpireert enorm. Hij zit over zijn dubbele whisky gebogen, maar kijkt om de zo veel minuten op naar de deur. Een fijn waas van zweetdruppeltjes glinstert in het tl-licht. Zijn adem blaast hij, vermomd als zucht, langzaam en onzeker uit, en dan stort hij zich weer op zijn drankje.

‘Hé. Hallo?’

Ik kijk op van de glazen die ik aan het poleren ben.

‘Mag ik er nog zo eentje?’

Ik wil tegen hem zeggen dat me dat niet zo’n goed plan lijkt, dat het toch niks helpt, dat hij wel genoeg heeft gehad. Maar het is een enorme kerel, en over een kwartier sluiten we, en volgens de richtlijnen van het bedrijf is het niet aan mij om het hem te weigeren, en dus loop ik naar hem toe, pak zijn glas, en hou het tegen de maatschenker.

Hij knikt naar de fles. ‘Een dubbele,’ zegt hij en hij haalt zijn spekkige hand over zijn klamme gezicht.

‘Dat is dan zeven pond twintig, alstublieft.’

Het is dinsdagavond, kwart voor elf, en de Shamrock and Clover, de Ierse pub op East City Airport die ongeveer even Iers is als Mahatma Gandhi, is er klaar mee voor vandaag. De bar sluit tien minuten nadat het laatste vliegtuig opstijgt, en op dit moment ben

ik hier alleen met een tamelijk gedreven jongen met een laptop, de kakelende vrouwen aan tafel twee en de man met de dubbele Jameson in beide handen, die zitten te wachten op de SC107 naar Stockholm, of de DB224 naar München – die laatste vlucht heeft veertig minuten vertraging.

Ik ben al sinds vanmiddag aan het werk, aangezien Carly buikpijn had en afgetaaid is naar huis. Het maakt me niet uit. Ik vind het niet erg om tot laat te werken. Zachtjes meeneuriënd met *Celtic Pipes of the Emerald Isle, deel III*, loop ik naar het tafeltje van de twee vrouwen om hun glazen op te halen. Ze zitten ingespannen te kijken naar een filmpje op een telefoon. Hun lach is door de drank gesmeerd.

‘Mijn kleindochter. Vijf dagen oud,’ zegt de blonde vrouw, en ik pak haar glas van tafel.

‘Schattig,’ zeg ik met een glimlach. Alle baby’s lijken op krentenbollen, als je het mij vraagt.

‘Ze woont in Zweden. Ben ik nog nooit geweest. Maar ik zal toch moeten als ik mijn eerste kleinkind wil zien, of niet soms?’

‘We drinken op haar gezondheid.’ Ze barsten al weer in lachen uit. ‘Proost je met ons mee? Kom op, je kunt toch wel even vijf minuten relaxen. Anders krijgen we deze fles nooit leeg.’

‘Oeps! We moeten gaan. Kom mee, Dor.’ Aangespoord door een scherm pakken ze hun spullen bij elkaar, en misschien ben ik de enige die het opvalt dat ze een beetje wankelen als ze zich opmaken voor de wandeling naar de douane. Ik zet hun glazen op de bar, kijk even door de ruimte of er nog iets anders is dat afgewassen moet worden.

‘Ben je nou nooit in de verleiding?’ vraagt de kleinste van de twee vrouwen, die terugloopt voor haar sjaal.

‘Pardon?’

‘Om aan het eind van je dienst gewoon op een willekeurig vliegtuig te stappen? Dat zou ik wel hebben,’ ze lacht weer, ‘altijd.’

Ik zet de professionele glimlach op die van alles kan betekenen en draai me om naar de bar.

Om me heen sluiten de *duty-free* winkels hun deuren voor de avond. De stalen rolluiken schuiven met veel lawaai voor de veel te

dure handtassen en de Toblerones die je cadeau doet als je echt niks beters weet. Violet, de Congolese schoonmaakster, duwt haar wagentje mijn kant op, traag heupwiegend, en haar rubberen zolen piepen op het glanzende marmoleum.

‘Goienavond, schatje.’

‘Goienavond, Violet.’

‘Je hebt hier zo laat niets te zoeken, kindje. Je moet thuis zijn, bij je geliefden.’

Elke avond zegt ze precies hetzelfde tegen me. ‘Ik ga zo,’ antwoord ik dan altijd. Ze knikt tevreden en loopt door.

Gedreven Laptopjongen en Zweterige Whiskyman zijn weg. Ik stapel de glazen, maak de kas op en controleer alles twee keer tot de kassarol overeenkomt met de inhoud van de geldlade. Dan noteer ik alles in het kasboek, check de bierpompen, schrijf op wat we moeten bijbestellen. Pas dan zie ik dat de jas van die grote kerel nog over zijn barkruk hangt. Ik loop eropaf en werp een blik op de monitor. De vlucht naar München is nu aan het boarden, mocht ik de aanvechting hebben om hem achterna te rennen met zijn jas. Ik kijk nog eens, en loop dan langzaam naar het herentoilet.

‘Hallo? Is daar iemand?’

De stem die daarop reageert, klinkt gesmoord, met een licht randje hysterie. Ik duw de deur open.

De grote kerel in pak hangt over de wasbak en plenst water over zijn gezicht. Hij ziet lijkleek. ‘Hebben ze mijn vlucht omgeroepen?’

‘Hij staat pas net op de borden. U hebt nog wel een paar minuten.’ Ik wil wegllopen, maar iets houdt me tegen.

De man staart me aan, zijn ogen twee kleine bange kooltjes. ‘Ik kan niet.’ Hij pakt een papieren handdoekje en bet zijn gezicht. ‘Ik kan er niet naartoe.’

Ik wacht.

‘Ik moet eigenlijk naar München voor een afspraak met mijn nieuwe baas, maar ik kan het niet. Ik heb niet de moed gehad hem te zeggen dat ik niet durf te vliegen.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik ben doodsbang.’

Ik laat de deur achter me dichtvallen. ‘Wat voor nieuwe baan hebt u?’

Hij kijkt verbaasd. ‘Eh... auto-onderdelen. Ik ben de nieuwe senior regiomanager, haakje openen, Onderdelen, haakje sluiten, voor Hunts Motors.’

‘Klinkt als een belangrijke baan,’ zeg ik. ‘U hebt... haakjes.’

‘Ik heb er heel lang naar toegewerkt.’ Hij slikt. ‘Daarom wil ik ook niet in een vuurbol ten onder gaan. Ik wil echt niet doodgaan in een vliegende bol vuur.’

Ik ben half in de verleiding om hem erop te wijzen dat die bol vuur niet door de lucht vliegt, maar uit de lucht valt, maar ik vermoed dat dat niet echt zal helpen. Hij plenst weer wat water over zijn gezicht en ik geef hem nog een papieren handdoekje.

‘Dank je wel.’ Hij slaakt een bevende zucht, gaat rechtop staan en probeert tot bedaren te komen. ‘Je hebt vast nog nooit een volwassen kerel zich zo zien aanstellen, hè?’

‘Een keer of vier per dag.’

Hij kijkt verbaasd.

‘Ik moet een keer of vier per dag iemand van het herentoilet vissen. En meestal is het vanwege vlieg angst.’

Hij knippert met zijn ogen.

‘Maar weet u, zoals ik altijd tegen iedereen zeg, er is nog nooit een vliegtuig neergestort dat van dit vliegveld is vertrokken.’

Zijn nek schiet terug in zijn kraag. ‘Echt niet?’

‘Niet één.’

‘Zelfs geen... minicrash op de startbaan?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Het is hier eerlijk gezegd nogal een saaie boel. Mensen vliegen weg, gaan ergens heen, en een paar dagen later komen ze weer terug.’ Ik leun tegen de deur om hem op een kier te houden. Deze wc’s worden er tegen de avond niet frisser op. ‘En trouwens, ik denk zelf dat er wel ergere dingen zijn die je kunnen overkomen.’

‘Tja. Dat is ook zo.’ Hij denkt er even over na en werpt me zijdelings een blik toe. ‘Vier per dag?’

‘Soms wel meer. Maar als u het niet erg vindt, moet ik nu echt weer aan het werk. Mensen krijgen verkeerde ideeën als ik de hele tijd op het herentoilet zit.’

Hij glimlacht en heel even zie ik hoe hij onder andere omstandigheden zou zijn. Van nature een uitbundig type. Vrolijk. Een man

die de top heeft bereikt binnen de Europese auto-onderdelenmarkt. 'Ik geloof dat ze uw vlucht omroepen.'

'Dus jij denkt dat het wel goed komt?'

'Ik denk dat het wel goed komt. Het is een heel veilige luchtvaartmaatschappij. En het is maar een paar uurtjes uit uw leven. Kijk, de SK491 is vijf minuten geleden geland. Als u nu naar uw gate loopt, ziet u het cabinepersoneel kletsen en lachen, op weg naar huis. Voor hen zijn dit soort vluchten net zoiets als een busritje. Sommigen maken twee, drie, vier vluchten per dag. En ze zijn niet op hun achterhoofd gevallen. Als het niet veilig was, zouden ze toch zeker niet aan boord gaan?'

'Een busritje,' herhaalt hij.

'Waarschijnlijk een heel stuk veiliger dan een busritje.'

'Nou, dat is het al snel.' Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Met al die gekken op de weg.'

Ik knik.

Hij trekt zijn das recht. 'En het is echt een heel belangrijke baan.'

'Het zou zonde zijn de afspraak mis te lopen om zoiets kleins. Als u eenmaal daarboven bent, gaat het wel weer.'

'Misschien. Dank je...'

'Louisa.'

'Dank je, Louisa. Je bent een aardige meid.' Hij bekijkt me eens goed. 'Zeg, zou jij... Heb je anders zin om een keer samen een borrel te drinken?'

'Ik geloof dat ze uw vlucht weer omroepen, meneer,' zeg ik, en ik hou de deur open zodat hij erlangs kan.

Hij knikt om zijn gêne te verhullen, en doorzoekt zijn zakken omstandig. 'Oké. Goed. Nou... dan ga ik maar.'

'Veel plezier met uw haakjes.'

Twee minuten nadat hij vertrokken is, ontdek ik dat hij w.c. nummer drie helemaal ondergekotst heeft.

Om kwart over een kom ik thuis. Ik mijd mijn eigen blik in de spiegelende lift en laat mezelf mijn stille flat binnen. Ik trek mijn pyjamabroek en capuchontrui aan, doe de ijskast open, haal er een fles witte wijn uit en schenk een glas in. Hij smaakt zo zuur dat mijn mond ervan vertrekt. Ik bestudeer het etiket en realiseer me

dat ik hem gisteravond opengetrokken heb, maar vergeten ben de dop er weer op te schroeven, en besluit dat je maar niet te lang moet stilstaan bij dit soort dingen. Ik plof in de stoel met het glas in mijn hand.

Op de schoorsteenmantel staan twee kaarten. Een ervan is van mijn ouders, die me een fijne verjaardag toewensen. De ‘beste wensen’ van mijn moeder voelen als een steekwond. De andere kaart is van mijn zusje, die oppert dat zij en Thom het weekend langskomen. Hij is van zes maanden geleden. Op mijn telefoon staan twee voicemail. Het ene bericht is van de tandarts, het andere niet.

Hoi Louisa. Jared, hier. We hebben elkaar in de Dirty Duck leren kennen? Of, leren kennen, we hebben er gezoend (verstomd, ongemakkelijk lachje). Het was... nou ja... ik vond het leuk. Dus ik dacht, misschien kunnen we nog eens afspreken? Je hebt mijn nummer...

Als er niets meer in de fles zit, overweeg ik om er nog eentje te gaan kopen, maar ik wil niet meer naar buiten. Ik heb geen zin in de grapjes die Samir van de avondwinkel over mijn eindeloze stroom flessen pinot grigio maakt. Ik heb geen zin om met iemand te praten. Ineens voel ik me moe tot op het bot, maar het is zo’n soort piekerende uitputting die me uit mijn slaap zou houden als ik nu naar bed zou gaan. Ik denk even aan Jared en aan het feit dat hij vreemd gevormde nagels had. Vind ik dat een probleem, rare nagels? Ik staar naar de kale muren van de zitkamer en ineens weet ik wat ik nodig heb: frisse lucht. Ik doe het raam in de gang open en klim wiebelig de brandtrap op tot ik op het dak sta.

Toen ik hier voor het eerst kwam, negen maanden geleden, liet de makelaar me zien dat de vorige huurders een klein daktuintje hadden aangelegd, met wat plantenbakken en een klein bankje. ‘Het is natuurlijk niet officieel van jou,’ zei hij, ‘maar je hebt alleen via jouw appartement toegang tot dit terras. Ik vind het gaaf. Je zou hier zelfs een feestje kunnen geven!’

Ik staarde hem aan en vroeg me af of ik eruitzag als iemand die feestjes gaf.

Die planten zijn allang verlept en doodgegaan. Kennelijk ben ik niet zo zorgzaam. Ik sta op het dak en staar naar een donker Londen met knipperlichtjes, daarbeneden. Om me heen leven, ademen, eten, ruziën ongeveer een miljoen mensen. Een miljoen

levens, compleet afgescheiden van het mijne. Het is een vreemd soort rust.

De straatlantaarns glinsteren terwijl de geluiden van de stad door de nachtelijke lucht opstijgen. Draaiende motoren, dichtslaande deuren. Een paar kilometer naar het zuiden klinkt het verre geronk van een politiehelikopter, die met zijn lichtbundel speurt naar een of andere verdwenen boef in een parkje. Ergens in de verte klinkt een sirene. Altijd weer die sirenes. 'Je zult je hier meteen thuis voelen,' had de makelaar gezegd. Ik was bijna in de lach geschoten. De stad voelt nog steeds even vreemd. Maar ja, het voelt tegenwoordig overal vreemd.

Ik aarzel en stap dan op het muurtje langs de dakrand, met mijn armen opzij, als een enigszins beschonken koorddanseres. Voetje voor voetje schuifel ik over het beton. Het briesje bezorgt me kippenvel op mijn armen. Toen ik hier pas kwam wonen, toen ik het er echt zwaar mee had, daagde ik mezelf weleens uit om van de ene naar de andere kant van mijn appartementengebouw te lopen. Als ik dan aan de overkant was, lachte ik. *Zie je? Hier ben ik – ik leef nog – op het randje. Ik doe precies wat je me hebt opgedragen!*

Het is een geheime gewoonte geworden, ik, de skyline van de stad, het troostrijke donker, de anonimiteit, en de wetenschap dat niemand weet dat ik hierboven ben. Ik kijk op, voel de wind, hoor daarbeneden mensen lachen, het breken van een fles, het verkeer dat in de richting van het centrum slingert, en ik kijk naar de eindeloze stroom rode achterlichten, een ader van auto's. Alleen tussen drie en vijf uur 's ochtends is het relatief rustig. Dan zijn de dronkenlappen naar bed, hebben de koks uit de restaurants hun witte koksbuizen uitgetrokken, en de pubs hun deuren gebarricadeerd. De stilte van die uren wordt maar sporadisch doorbroken door de nachtelijke tankauto's, de Joodse bakker die verderop in de straat opengaat, de stapels kranten die met een zachte plof op de stoep landen vanuit bestelbusjes. Ik ken de subtielste bewegingen van de stad, want ik slaap niet meer.

Ergens daarbeneden is een feest gaande in de White Horse. Allemaal hipsters en mensen uit East End, en buiten staat een stelletje ruzie te maken. Aan de andere kant van de stad raapt het ziekenhuis de brokstukken op: de zieken en gewonden en de mensen die

het vandaag nog maar net gered hebben. Hierboven is alleen maar lucht, het donker, en ergens vliegt het vrachttoestel van FedEx van LHR naar Beijing, en talloze reizigers, zoals de Whiskyman, op weg naar een nieuwe ervaring.

‘Achtien maanden. Achtien hele maanden. Wanneer is het dan eindelijk genoeg?’ zeg ik tegen de duisternis. En daar heb je het – ik voel het weer koken, die onverwachte woede. Ik zet nog twee stappen en kijk even omlaag naar mijn voeten. ‘Dit voelt namelijk niet als leven. Het voelt nergens meer naar.’

Twee stappen. Nog twee. Ik loop vanavond door tot de hoek.

‘Je hebt me verdomme helemaal geen leven gegeven, of wel soms? Helemaal niet. Je hebt alleen mijn oude leven kapotgemaakt. Vermorzeld. Wat moet ik met wat er nog van over is? Wanneer voelt het ooit weer...’ Ik strek mijn armen uit en voel de koele lucht op mijn huid terwijl het tot me doordringt dat ik weer huil. ‘Je bent een klootzak, Will,’ fluister ik. ‘Waarom ben je bij me weggegaan, klootzak!’

Het verdriet welt weer op als een plotselinge vloedgolf, intens, overweldigend. En net als ik voel dat hij me overspoelt, zegt een stem vanuit de schaduw: ‘Ik zou daar niet blijven staan, als ik jou was.’

Ik draai me om en zie een flits van een klein, bleek gezicht bij de brandtrap, en grote, donkere ogen. Van schrik glijdt mijn voet van het muurtje en hangt mijn gewicht ineens aan de verkeerde kant, en ik val. Mijn hart maakt een duikeling, een fractie van een seconde later gevolgd door mijn lichaam. En dan, als in een nachtmerrie, val ik gewichtloos de afgrond van de avond in, met mijn benen maaierend boven mijn hoofd terwijl ik een gil hoor die goed van mezelf zou kunnen zijn –

Knal

En dan is alles zwart.

Lees verder in *Een leven na jou*

Eerste druk januari 2016

Oorspronkelijke titel *After You*

Oorspronkelijke uitgever Penguin Michael Joseph, part of the Penguin Random House Group of companies whose addresses can be found at Global.PenguinRandomHouse.com.

Copyright © 2015 Jojo Moyes

The moral right of Jojo Moyes to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Villa Grafica, Jochem Bolleman

Omslagillustratie Villa Grafica, Jochem Bolleman

Auteursfoto omslag © Stine Heilmann

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 3955 0

ISBN e-book 978 90 261 3956 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.